

Aksals vísa

1. De legte guldtalv ved bredden bord
i glæde og lyst med alle,
de fruere tvende med æren stor,
så underlig legen mon falde.

Men lykken vender sig ofte om.

2. De terninger løbe ofte omkring,
de sig så snart monne vende,
så gør og lykkens hjul udi ring,
dens løb man næppe kan kende.

3. Fru Julli og dronning Malfred,
de lege guldtalv med ære,
på gulvet ganger det barn derved
og leger med æble og pære.

4. På gulvet ganger det barn så væn
og leger med æble og blomme;
ind kom Aksel Thordsøn,
han agted til Rom at komme.

5. Han hilsede fruere og jomfruer skøn,
ham fulgte både tugt og snilde;
han elsker det ædle barn udi løn,
thi lykken ville for dennem spille.

6. På armen tog han den liden dukke,
klapped hende ved hviden kind:
"Krist give, at du varst voksen nok,
da blev du snart min mandinde."

7. Hans yngste søster svared så brat
- på klæder hun guld monne bære -:
"Var hun end voksen i denne nat,
I måtte ej sammen være."

8. Jomfruens moder taledede ret,
hun monne hannem sandhed sige:
"I ere altfor nær udi æt,
dog vel hinanden lige."

9. Han tog en guldring af sin hånd,
bad barnet dermed lege;
der hun fremvokste i alder forsand,
det gjorde hendes kinder blege.

10. "Kom vel i hu, min lille brud,
i dag monne jeg dig fæste;
jeg vil rejse af landet ud
og fremmede herrer gæste."

11. Herr Aksel drager af landet ud,
hannem følger tugt og ære.
I klosteret sættes hans liden brud,
at hun skulle sømmen lære.

12. De lærte hende silkesøm at sy,
at læse lod de hende lære;
af hendes dyd gik herligt ry,
hende fulgte stor tugt og ære.

13. Slig adelig sæder, som hun bær,
må hver med rette prise;
i sindet hun bestandig er
og regnes iblandt de vise.

14. I klosteret var hun elleve år,
til Gud hendes moder hjemkaldte;
da tog hende dronningen i sin gård,
for alle hun hende udvalgte.

15. Herr Aksel tjener i kejserens gård,
forgyldte haver han spore;
sit sværd han vel ved siden bar,
og ridderlig var hans fore.

16. Herr Aksel sover så sødelig,
alt som en herre mon sømme;
om natten har han ej ro hos sig
alt for sine stærke drømme.

17. Herr Aksel sover i højestue
og hviler på silke det bløde;
han haver ej ro om natten at sove,
han drømmer om fæstemø søde.

18. Han drømmer, at Valborg Immersdatter
i fløjl står klædt med ære;
hos hende sig Hågen, kongens søn, satte,
en bøn monne han begære.

19. Årle om morgenen det blev dag,
og lærken sin stemme rørte,
op stod herr Aksel med god behag,
sig snarlig i klæderne førte.

20. Så snarlig sadler han ganger grå;
han lyster i lunden at ride,
så drømmetanker af hovedet slå
og lytte til fuglesang blide.

21. Der nu herr Aksel Thordsøn
kom hen i rosenlunde,
der møder hannem en pilgrim skøn
udi de samme stunde.

22. "Vel mødt, goddag, du pilgrim from;
hvorhen stå din begære?
Fra mine lande monne du kom,
dine klæder kan mig det lære."

23. "Norge det er mit fædreneland,
jeg er udaf gildske stamme;
til Rom har jeg mig svoren forsand,
om jeg kan paven der ramme."

24. "Est du kommen af gildske æt,
og da est du min frænde.
Har stolte Valborg mig forgæt?
Sig mig, om du hende kende?"

25. "Valborg er en jomfru skøn;
jeg hende så vel mon kende;
der er så mangan ridderesøn,
som sætter sin love til hende."

26. "Jeg kender så vel den jomfru der,
hun slider sobel og mår;
blandt alle jomfruer hun prisen bær,
som tjene i dronningens gård."

27. "Opvoksen er Valborg Immersdatter
som liljen fejrest på kviste;
blandt alle jomfruer, i landet er,
en skønnere ingen vidste."

28. "Fru Julli hviler under marmorsten
alt hos sin ædle herre;
dronning Malfred tog skøn Valborg hen,
hun hende mon elske og ære."

29. "Guld bær hun om sin hvide hånd,
i perler fletter sit hår.
Herr Aksels brud af alle mand
hun kaldes, ihvor hun går."

30. "De kalder hende Aksels fæstemø skøn,
og gør det af god gammen;
de agte hende Hågen, kongens søn;
jeg mener, de komme tilsammen."

31. Det var herr Aksel Thordsøn,
han svøbte sig udi skind,
så ganger han udi salen hen
for romerske kejser ind.

32. "Hil sidde I, kejser Henrik, så from,
I ere en herre så blide;
orlov må jeg Eder bede om
til fæderneland at ride."

33. "Mig er fader og moder fradød,
mit gods står nu udi vove;
mig tvinger dog mest min fæstemø sød;
en anden vil hende trolove."

34. "Orlov det skal du gerne få,
selv vil jeg dig det give;
om du tilbage komme må,
din plads skal åben blive."

35. Herr Aksel rider af kejserens gård,
ham fulgte så herlig en skare;
og alle de, udi gården var,
de bad ham alle vel fare.

36. På rejsen var han så frisk og snar,
hannem følgede tredive svende;
der han kom i sin moders gård,
da red den herre alene.

37. Der nu herr Aksel Thordsøn
kom frem til borgeled,
ude stod fru Helfred, hans søster væn,
og hvilte hun sig derved.

38. "Her stander du, Helfred søster fin,
nu venter du ikke min komme.
Hvor lever Valborg, fæstemø min,
en rose for alle de blomme?"

39. "Skøn Valborg lider meget vel,
den skønneste jomfru for alle;
hun tjener og vores dronning selv,
for alle hun hende udvalgte."

40. "Du råde mig Helfred, søster fin,
du give mig råd de gode,
hvor jeg kan tale med fæstemø min,
at ingen mand det forstode?"

41. "Svøb du dig udi silke skøn
og klæd du dig udi pjæld;
sig, at du est mit bud udi løn
at tale med jomfruen selv."

42. Det var herr Aksel Thordsøn,
går over de højelofts spange;
der møder ham dronningens jomfruer skøn,
de komme fra aftensange.

43. Han rakte skøn Valborg hviden hånd
og talte så mildelige:
"Jeg er fru Helfreds sendebud sand,
jer har Eder noget at sige."

44. Hun brød op de lønnebrev stor,
hun læste det ud med alle;
der stode udi de elskovens ord,
som nogen bedst kan udtale.

45. Der lå udi de guldringe fem,
var drevne i roser og liljer:
"Eder giver Aksel Thordsøn dem,
han Eder så ung haver gillet."

46. "I loved at være min fæstemø,
den tro skal I mig holde;
jeg sviger Eder ej på verdens ø,
det lover jeg Eder, min bolde."

47. Så fulgtes de over den høje bro,
som Gud gav dennem til råde,
der gavede hinanden sin tro,
og eder svore de både.

48. De svore om Sankte Doretheæ i ær'
og om den hellige mø,
i æren ville de leve her,
i æren ville de dø.

49. Herr Aksel rider i kongens gård,
han var både glad og fro,
hans fæstemø udi højeloft står,
hun både legte og lo.

50. Det stod så i måneder fem,
og vel udi måneder ni;
elleve grevesønner gik frem
og bade om hende i de.

51. Elleve vare de riddere skøn,
til hende i æren mon gille;
den tolvte var Hågen, kongens søn,
han bad hende årle og silde.

52. "Høre I det, skøn Valborg fin,
og vil I være min kære,
da tager jeg Eder til dronning min,
og kronen skal I bære."

53. "Hør I, herr Hågen, kongens søn,
og det kan ikke så gå,
jeg haver lovet herr Aksel i løn,
det ganger jeg aldrig fra."

54. Vred blev Hågen, kongens søn,
og svøber han sig udi skind;
så går han i salen så skøn,
for sin kære moder ind.

55. "Her sidde I, kære moder min,
hvad giver I mig for råd?
Jeg bedet har skøn Valborg fin,
hun byder mig spot og håd."

56. "Jeg byder hende både hæder og ær',
samt rige og land tillige;
hun siger, hun haver herr Aksel så kær
hun vil hannem aldrig svige."

57. "Haver hun sin tro forjætt,
da er hun den pligtig at holde;
her ere vel flere af greveæt,
så byrdige og så bolde."

58. "Vel ere der grevedøtre fler,
så bolde og så rige;
men ingen så skøn som Valborg er,
ej heller så dyderige."

59. "Med magt kan du hende ikke få,
thi det var skam at høre;
med våben, om du hende vinde må,
kan sig herr Aksel og røre."

60. Vred blev Hågen, kongens søn,
og vred så gik han ud;
ham mødte hans skriftefader skøn,
han kaldes sortebroder Knud.

61. "Hvi ganger min herre så sørgelig,
hvorhen stander hans begære?
Er ham påkommen nogen modgang slem
da siger han mig det here?"

62. "Modgang stor er mig kommen på,
som tvinger mig allermest;
stolt Valborg kan jeg ikke få,
her Aksel har hende fæst."

63. "Haver herr Aksel skøn Valborg fæst,
han skal ej føre hende hjem;
i sortebrødrekloster hernæst
der ligger deres herkomst igen."

64. "Nærsøskendebørn de begge er
af frænder så høje og gode;
en frue holdt dem til dåben med ær'
på Højborrig, som hun bode."

65. "Dåbesøskende ere nu de
for deres klosterret;
herhos kan vi erfare og se,
de ere i tredje æt."

66. "Min herre lader skrive breve om land,
kapitlet skulle de lyde;
herr Aksel får ikke den liljevand,
vi ville ham det forbyde."

67. Det var Hågen, kongens søn,
han kalder på svende så:
"I bede jomfruens morbrødre i løn
i stuen for mig indgå."

68. De grever de stedtes for bredden bord
med tugt og megen ære:
"Vor nådige herre os sende ord,
han sige os sin begære."

69. "Jeg beder om Eders søsterdatter
i æren hos mig at blive;
til dronning vil jeg hende sætte,
om I mig hende vil give."

70. Svarede det hendes morbrødre tre,
de bleve både glade og fro:
"Vel er skøn Valborg født, thi se,
en kongesøn lover hende tro."

71. Det var de ædle grever da,
svøbte de sig udi skind;
i højlofts straks monne de gå
for dronning Malfred ind.

72. Først hilste de dronning Malfred skøn,
med tugt og høviske sinde,
dernæst og stolten Valborg køn,
den skønneste der var inde.

73. "Vel dig, kære søsterdatter skøn!
Vel dig, mens du er i live!
Om dig beder Hågen, kongens søn,
og hannem vil vi dig give."

74. "Haver I mig trolovet hen,
da vil jeg Eder sige:
Herr Aksel er min kæreste ven;
jeg vil hannem aldrig svige."

75. Svarede hendes morbrødre tre
– de mægtige grever så bolde:
"Det skal i sandhed aldrig ske,
at du det løfte skal holde."

76. Det var Hågen, kongens søn,
lod skrive de breve af ny;
og lader han hente den ærkebisp skøn
me klerkerne syv gange ti.

77. Meldte det mester Erland,
han læste de kongebrev ud:
"Skam få de, som dette påfandt,
ja, først og sidst broder Knud."

78. Ærkebispen han stedtes for bord
og talte til kongen med ære:
"Min nådige herre har stedt mig ord;
hvad monne hans vilje være?"

79. “Jeg haver mig en jomfru fæst,
til hende skal I mig vie;
herr Aksel er hende om hjertet næst,
hun skal hannem overgive.”

80. Så skreve de den stævning ud
og lode den læse til tinge:
At møde for ærkebispem prud
begge de ædelinge.

81. Årle om den morgen blid,
der ottesang var ude,
til kirken skulle herr Aksel rid'
med fæstemø sin, den prude.

82. Den herre stiger til højen hest,
han monne så hjertelig sukke;
den jomfru følger i karmen næst,
sin sorrig hun inde må lukke.

83. Det meldte stolten Valborg,
hun kom udi rosenlund:
“Sjælden sukker glad hjerte af sorg,
men ofte ler sorrigfuld mund.”

84. Den ridder han rider på højen hest,
hans tanker de løbe så vide;
den jomfru hun følger i karmen* næst,
hun dølger sin sorg med snilde.

85. Udi Mariæ kirkegård
der trådte de herrer fra heste;
derefter de ind i kirken gå,
de frænder og riddere bedste.

86. De hvilte midt på den kirkegang;
der mødte dem bisp og klerke;
at de vare begge i hjertet bang'
det kunne man på dem mærke.

87. Der mødte dem ærkebispem selv
med sølvbunden stav udi hænde,
med alle sine ordensbrødre vel,
som deres venskab skulle vende.

88. Frem trådte sortebroder Knud
med slægtebog udi hænde,
han læste den arvetalve ud:
at Aksel var Valborgs frænde.

89. Så læste de op den arvetal,
som munken gav dennem til råde:
Nærøskendebørn vare de udi val,
på møderne slægtninge både.

90. Nærøskendebørn de rettelig var
af adeligt blod det bedste;
i fjerde led deres slægtskab står,
straks skilte dem ad de præste.

91. De vare komme af gildske rod,
nærøskendebørn så fromme;
herr Aksel og skøn Valborg god
måtte ikke tilsammen komme.

92. En frue dem begge til dåben bar,
der de finge dåbens gave;
herr Asbjørn begge deres fadder var,
hinanden måtte de ej have.

93. Så fulgte de dennem til alteret hen,
fik dennem håndklæde i hænde;
de løste det bånd og vare ej sen,
for svenden var jomfruens frænde.

94. De vare frænder af byrd og blod,
af adelige gildske slægte;
dernæst vare de gudsøskende god,
de komme ej sammen i ægte.

95. Det håndklæde mellem dem skåret blev,
hver fik af dennem et stykke;
så lever den aldrig i verden så gæv,
der selv kan råde sin lykke.

96. "Det håndklæde sønderskåret er,
hvormed I os mon adskille;
så længe vi lever, det aldrig sker,
I bryde vort venskab og vilje."

97. De toge guldringe af fingrene hen,
guldarmbånd af hendes hånd;
da fik den ridder sin gave igen;
opløst var kærligheds bånd.

98. Herr Aksel kasted guld på alteret da,
gav det Sankt Oluf til ære,
svor, alle de dage han leve må,
han Valborgs ven ville være.

99. Da vredes Hågen, kongens søn,
alt under sin silke rød:
"Men du kan hende ej glemme i løn,
da er hun vist ikke mø."

100. Erland erkedegn talte på stand
- den viseste blandt de klerke:
"Den agter jeg for en ufrist* mand,
som ej kender elskoven stærke."

101. "Med vand udslukker man ilden stor,
dertil den brændende brand;
men kærlighedsbrynde langt overgår,
den ingen mand dæmpe kan."

102. "Solens hede den falder så stærk,
at ingen den læske kan,
men elskovens bånd er hårdere værk,
det aldrig slet brydes forsand."

103. Dertil svared herr Aksel så,
han stod i silke rød:
"Den sag skal jeg mig lægge fra,
skulle jeg i morgen dø."

104. Da blev Hågen, kongens søn, vred,
trådte frem på bredden sten:
"I morgen skalt du mig sværge en ed
og det foruden men."

105. "Sværge skalt du i morgen mig
på sværd og hellige læst,
om Valborg hun er mø for dig,
eller du har sovet hende næst."

106. "Skal jeg loven give så,
jeg kan det fuld vel gøre;
i kampen tør jeg end bestå,
sålænge jeg mig kan røre."

107. I loftet hviler Estelin, Hågens fru,
hun vågner af søvne så brat:
"Sankt Birgithe råde nu for min hu,
hvad haver jeg drømt i nat."

108. "Jeg drømete om Julli hin væne,
som hviler i sorten muld;
hun bad mig så meget gerne
at være hendes datter huld."

109. "Min herre, jeg haver de sønner syv,
og hver haver tredive svende;
de binde op sværd og vove deres liv
at hjælpe den jomfru så væne."

110. "Min herre han sadler gangere ti
og rider bort som en herre;
I følger dem med, I står hende bi,
det måtte end blive desbedre."

111. "Syv sønner have vi nu tilsammen,
de unge hertuger bolde;
det er vor egen glæde og gammen,
de ridderlig sig kan holde."

112. "Søskendebørn vi tvende var,
fru Julli og jeg her både;
hvorfore det os vel ilde står,
om vi hendes datter forlode."

113. Årle om den morgen så køn,
der solen skinned over den hede,
på slottet ganger den ridder så skøn
at sværge de dyre ede.

114. Færdig herr Aksel Thordsøn var
og rakte sin hånd fra sig:
"I kommer hid, grever af gildske gård,
og lover i dag med mig."

115. Frem gå elleve ridder' med mag,
vare klædte i sobel og mår,
ville love med herr Aksel i dag;
Gud give, ihvor det går.

116. Så stride randt tåre på jomfruens kind,
som regnen kan falde mest;
"Ak, hvor skal jeg nu venner finde?
Jeg er elendig vist."

117. Hendes morbroder Tue svarede da
og taledes så til hende:
"Ene du selver svare må,
i rådet varst du selv ene."

118. Meldte det ærkedegn Erland
og så tog han oppå:
"Frænderne mange du finde kan,
men vennerne haver du få."

119. "Frænderne du vel mange har,
men vennerne kanst du ej finde;
Gud hjælpe dig vel ud af den fare,
du måtte din sorrig forvinde."

120. "At mig er fader og moder fradød,
for Gud må jeg det klage;
den Gud, som hjælper alle af nød,
han ved al min årsage."

121. "Fru Julli hviler under marmorsten,
herr Immer i sorten muld;
men vare de nu i live igen,
da vare mine frænder mig huld."

122. Der hun så sad med jammer og ve
og i sin største sorg;
da kom herr Hågen og lod sig se,
fremridendes til den borg.

123. Han trådte straks frem så hastelig,
sine ord lod han så lyde:
"I loven går jeg i dag med dig,
jeg monne mig selv tilbyde."

124. "Fru Estelin er dig huld og god,
hun sover mig hver nat nær;
din moder og hun var af en rod,
og derfor kommer jeg her."

125. "I træde frem mine syv sønner i tal
og Eder i loven blande;
herr Karl hans sønner af Sønderdal,
de skal her hos nu stande."

126. Elleve hertugsønner gik frem,
var svøbte i sobel og mår;
på fyrstelig vis og klædte de dem,
og kruset var deres hår.

127. Elleve grever gik sammen i flok,
de vare slet uforfærde;
krusede var deres gule lok,
forgyldte var deres sværde.

128. "Med jomfruen vi nu sværge vil
og loven med hende gøre;
I ædelinge to, I træde her til,
thi alle skal derpå høre."

129. På messebog lagde herr Aksel sin hånd,
og sværdet holdt han udi fæste;
hans rige frænder stod hos forsand,
de gæveste og de bedste.

130. Hæftet det holdt han i sin hånd
og odden mod en sten;
så gjorde han straks sin ed på stand
og det foruden al men.

131. "Vel haver jeg haft skøn Valborg kær,
hun var min højeste trøst,
jeg hende dog aldrig var så nær,
at jeg hende engang kyst'."

132. På messebog lagde den jomfru sin hånd,
og svor hun om Vorfrue:
"Mine øjne vare aldrig så dristig forsand,
jeg torde herr Aksel anskue."

133. Så løfted de over hende himmel skøn
og bare så over hende skrud;
så fulgte de hende på salen i løn
og kaldte hende kongens brud.

134. Ind kom Hågen, kongens søn,
han talte et ord så brat:
"Hverken svend eller ridder skøn
må rejse herfra i nat."

135. "Jeg fæster i dag skøn Valborg fin
alt til min hjertenskære;
hun skal nu være dronning min
og kronen af røden guld bære."

136. Der breder dug, de sættes til bord,
de skænkte både mjød og vin.
Herr Aksel sad med sørgelig ord
og talte med kæreste sin.

137. "I siger mig, Valborg, hjertenskær,
mens vi ere ene her inde,
hvad råd os begge nu bedst monne vær',
vor længsel den kan forsvinde."

138. "Får jeg kongen, om det så sker,
da er det mod mit minde;
om jeg i tusinde år leved her,
I ganger mig aldrig af sinde."

139. "Jeg vil sidde i højeloft vid
og virke det guld i hue,
så sørgelig vil jeg leve min tid
alt som en turteldue."

140. "Hun hviler aldrig på grønne gren;
hendes ben ere alt så møde;
hun drikker aldrig det vand så ren,
hun rører det først med fødder."

141. "Min herre, I rider så lystelig
at bede* den vilde rå;
alle de tanker, I får om mig,
I lader den snart bortgå."

142. "Min herre, I rider så lystelig
at bede den vilde hare;
alle de tanker, I får om mig,
I lader dem snart henfare."

143. “Om jeg end rider i rosenlund
og beder de dyr i skove;
hvad skal jeg gøre om nattestund,
når jeg kan ikke sove?”

144. “Mit fædrene gods jeg sælger forsand
for sølv og guld det røde;
så vil jeg drage i fremmede land
og sørge mig selv til døde.”

145. “Min herre, I sælge ej Eders jord,
det er så hart at miste;
men sender nu straks herr Asbjørn ord,
hans datter, den skal I fæste.”

146. “Alhed, hans datter, I fæste må
og leve hos hende med ære;
i moders sted vil jeg Eder stå
og sorgen så for os bære.”

147. “Ingen skøn jomfru jeg have må
og ingen trolover jeg mig,
kunne jeg end kejserens datter få,
mens jeg fik ikke dig.”

148. Erland ærkedegne svarede brat
– han klappede dennem med ære:
“I sige hinanden i aften godnat,
det kan nu andet ej være.”

149. Ærkebispens han råbte det ud,
sin tunge kunne han vel røre:
“Skam få sortebroder Knud,
som her i splid monne gøre.”

150. Herr Aksel han bød den jomfru godnat,
han gjorde det ikke så gerne;
hans hjerte det var emd sorrig beladt,
som fangen, der ligger i jerne.

151. Skøn Valborg går i højeloft hen,
hendes moder følger hende at sove;
hendes hjerte det brænder af sorrig og men
som ilden i lysende lue.

152. Årle om den morgenstund,
der solen skinned med alle,
begynder hun dronningen mangelund
på jomfruer sine at kalde.

153. Dronningen beder straks jomfruen sin
at virke det guld så røde;
stille stod Valborg jomfru så fin,
hendes hjerte af sorrig blødt.

154. “Hør du Valborg jomfru kær,
hvi sidder du så drud*?
En hjertensglæde mon det dig være,
at du bliver kongens brud.”

155. “Langt heller vil jeg herr Aksel have
og leve med hannem i ære,
end jeg ville med den store gave
den norske krone bære.”

156. “Så lidet det mig gavne kan,
mine frænder de sig monne glæde,
når jeg med mine øjensvand
mine kinder må dagligen væde.”

157. Det stod nu en tid så rum,
ja mere end måneder to,
herr Aksel og den jomfru from
de hverken legte eller lo.

158. Der kom orlog på det land,
de fiender vare så stærke;
her Hågen, kongens søn, forsand,
måtte til at prøve hofværke.

159. Kong Hågen lod byde alle sine mænd,
ja både de læge og lærde;
herr Aksel, den højædle svend,
lod sig og ikke forfærde.

160. Det var Hågen, kongens søn,
han rider i herrefærd;
han byder i landet hver og en,
som bære kunne sværd.

161. Han byder ud over alt det land
så mange, som sværd kunne bære;
herr Aksel, den højædle mand,
han skulle hans høvedsmand være.

162. Hans skjold var både hvid og blå,
det kendes i marken så vide,
to røde hjerter deri mon stå;
for æren ville han stride.

163. Der de komme i marken ud,
så de deres fjender glanse;
der galt da mod og manddom prud,
og ikke med fruer at danse.

164. Herr Aksel prøver så store hofværk,
sit fæderneland til fromme;
for hannem falder hofmænd så stærk',
han gør dem sadelen tomme.

165. Han slog så mangen velbyrdig mand,
han trådte dem under sin hest;
han skåner ingen med sin hånd,
de ypperste og de bedste.

166. Han vog de herrer af Oppeland,
som ride de høje heste;
kong Ammons sønner faldt for hans hånd,
de grever og hertuger bedste.

167. De pile fløj så tykke i skar,
som bønder de slå hø;
Hågen, kongens søn, blev sår
og måtte snarlig dø.

168. Der nu Hågen, kongens søn,
fra hesten monne nedfalde,
herr Aksel, den ædle herre skøn,
gav sig derved med alle.

169. "Hør herr Aksel Thordsøn ret,
du hævne tilfulde min død,
så fanger du land og rige slet,
dertil og begge vores mø."

170. "Tilfulde skal jeg hævne din død,
så det skal spørges til by;
jeg skåner mig ikke for noget stød,
og aldrig skal jeg fly."

171. Herr Aksel render i hoben ind,
han var så vred til mode;
enhver som hannem mødte gesvind,
den slog han ned for fode.

172. Da faldt alle de stærke mænd,
som bønderne korn monne høste;
herr Aksel den højædle svend,
så mandelig sig monne trøste.

173. Så længe værged den herre sig,
til han misted brynjen bolde;
han stridde så frisk og mandelig,
til kløven bleve hans skjolde.

174. Han værgede sig så mandelig der
og monne sig selver trøste,
indtil så længe hans gode sværd
det monne i hæftet bryste.

175. Vel atten vare de dødelige sår,
den herre havde i bryst;
i teltet de hannem siden bar,
så nødig de hannem miste.

176. Den herre randt blodet så stridelig;
for sejren måtte han dø;
det sidste ord, han talte for sig,
var om hans fæstemø.

177. "I siger skøn Valborg tusind godnat,
Vorherre skal for hende råde;
i Himmerig vi findes så brat
og sankes så glade både."

178. Ind da kom den liden smådreng,
og stedtes han for bord;
i talen var han snild og kræng,
han kunne vel føje sine ord.

179. "Jomfruer, aflægger nu silke rød
og bærer det hvide lin:
Hågen, kongens søn, er nu død
og Aksel, kære herre min."

180. "Død er Hågen, kongens søn, fin,
han ligger på ligebår',
det hævned herr Aksel, herre min,
thi fik han sit banesår."

181. "Sejren haver de vundet vist,
all Norriges land til ære;
så mangan bonde har livet mist
og mangan adelig herre."

182. Så såre græd dronning Malfred skøn,
det kan hver moder vel vide;
skøn Valborg sørged og såre i løn,
sine hænder monne hun vride.

183. Hun talede straks til tjenere sin,
bad han skulle snarlig være:
"Du henter mig mit forgyldte skrin;
du må det straks indbære."

184. "Du spænder grå ganger for karmen rød,
til kloster vil jeg mig give;
jeg glemmer aldrig herr Aksels død,
så længe jeg er i live."

185. Udenfor Mariae kirkegård
der trådte hun fra sin karm;
så sørgelig hun i kirken går,
hun havde både angst og harm.

186. Guldkronen tog hun med sin hånd,
hun satte den på de stene:
"Nu vil jeg aldrig have mand,
men leve en jomfru alene."

187. "To gange var jeg fæstemø,
men aldrig brud kunne blive;
nu vil jeg udi klosteret dø,
fra verden mig ganske give."

188. De bare frem det forgyldte skrin,
der var udi guld det meste;
det skifted hun blandt frænderne sin',
det ypperste og det bedste.

189. Hun tog guld og det store halsbånd,
hvori de smykker mon hænge;
det gav hun fru Estelin på stand,
som hende havde elsket så længe.

190. Så tog hun op de store guldbånd,
dertil de bradser brede;
det gav hun herr Hågen med mund og hånd,
som svor med hende de ede.

191. Hun tog guld og sølv så køn,
vel hundrede guldringe;
dem gav hun de hertugesønner skøn,
som loven med hende iginge.

192. Hun gav til kirker og kloster vel
og dennem, som skulle læse;
for sin og for sin kærestes sjæl
hun stiftede daglige messe.

193. Hun gav til enker og faderløse børn
og dennem, som vandrer om føde;
til Sankte Anna billede skøn
gav hun guldkronen hin røde.

194. "I træder frem bisp, ærværdige herre,
I vier mig ind med muld;
den klosterorden jeg sværger her,
jeg håber I vorder mig huld."

195. "Kommer Åge ærkebisp kær,
I vier mig ind for Gud;
jeg kommer aldrig af klosteret her,
før jeg bæres død derud."

196. Der vare så mange grever bold,
som bare derved stor harm,
der de nu kaste den sorte muld
over skøn Valborgs arm.

197. Nu ganger Valborg i klosteret der,
hun lider så megen tvang;
messen hun aldrig forsømmer her,
ej heller ottesang.

198. I klosteret mange given er,
både møer og høviske kvinder;
dog ingen så skøn som Valborg er,
hvis lige man ikke finder.

199. Bedre er det ej være født
end stedse i sorgen leve,
med længsel daglig æde sit brød
og aldrig lystighed prøve.

200. Gud dennem forlade, som årsag er,
at de ej sammen må være,
som haver hinanden af hjertet kær
og elskes i tugt og ære.

Danske kæmpe- og folkeviser nr.35. Aksalsvísa er longsta vísa í Danske kæmpe- og folkeviser. Hon hevur verið vælkend í Føroyum, men nú verður hon neyvnan brúkt í dansi, hóast hon er sera væl yrkt og situr væl. Ein dalbingur plagdi at at kvøða Aksalsvísu, tá ið hann fór eftir torvi. Vísan strekti allan vegin, um hann ikki kvað, meðan hann fylti leypin.